

терлюдіяхъ: крестьяне, цыгане, татары, казаки и т. п. представители нисшаго слоя населенія шляхетской польской республики; тѣ же лица выступаютъ и въ малорусскихъ, а позже—и въ великорусскихъ интермедіяхъ и сценкахъ, сочинявшихся авторами XVII—XVIII вв. ¹⁾ Эти интермедіи давно уже получили высокую оцѣнку подъ перомъ глубокаго знатока ихъ и любителя родной старины, К. В. Вуйцицаго: «Te to dyjalogi», пишетъ онъ, «komedyje i intermedia uważane za najpiękniejszy pomnik narodowych dramatów naszych, za wielki materiał do utworzenia sztuki — oddzielnéj, samorodnéj, polskiej, historycznéj. Żywe obrazy zapomnianych figur tu oddychają ze starym językiem. W nich klecha, kantor, bakalarz, plebani, dworacy, żaki, żołnierze, obozowi, hajdacy, towarzysze pancerni, pątnicy wędrowni, sołtysi, czarownice i guślarze, tyle stanów, co już z ziemi naszej przewiały nazawsze, a jednak do życia domowego przodków przyrosli, we właściwej okazują się barwie. . . Niéma tu żadnego naśladowania obczyzny, są to obrazy rodzinne, własne» ²⁾.

Этотъ восторженный отзывъ, который требуетъ, однако, ограниченія въ послѣднихъ своихъ словахъ, имѣетъ тѣмъ болѣе основаній, что польская интермедія, выйдя изъ стѣны школы, перешла въ народъ и прочно и надолго укрѣпилась тамъ. Для насъ она имѣетъ также значеніе источника для нѣкоторыхъ народныхъ сценъ, отчасти вошедшихъ въ представленія кукольнаго театра, отчасти живущихъ внѣ его.

Несомнѣнно, что первоначально у польскихъ авторовъ изображеніе простонародныхъ типовъ было намѣренно каррикатурнымъ; тогда какъ у малорусскихъ писателей XVIII столѣтія, народъ, угнетенный шляхтой и лишенный права исповѣдывать религію отцовъ и дѣдовъ — изображается съ глубокимъ сочувствіемъ и жалостью. Но и тѣ и другіе, и польскіе и малорусскіе авторы, въ общемъ недурно передаютъ внѣшнюю сто-

1) См. «Очерки» Н. И. Петрова, «Лѣтописи» и «Русскія драмат. произведенія» I—II. Н. С. Тихонравова и др.

2) К. W. Wójcicki, «Teatr starożytny w Polsce», 1841, II, 17—18.